

Heilige Gerlachus

Tijdens het symposium werd de vraag gesteld of Gerlach van Houthem een 'echte' heilige is volgens de richtlijnen van de kerk. Maar wanneer wordt iemand 'heilig' genoemd?

Duidelijk is dat de levenswijze van Gerlach op veel mensen uit zijn tijd grote indruk maakte, niet alleen tijdens zijn leven maar ook na zijn dood. Er kwamen immers velen naar zijn graf bidden om voorspraak en genezing. Nu was er in die tijd geen eenduidige procedure volgens welke iemand heilig verklaard werd. Dat gebeurde veelal spontaan, zoals bij Gerlach. Zijn gebeente werd opgegraven (waarschijnlijk door de abt van het klooster uit Heinsberg) en tijdens een plechtige viering in een reliekschrijn geplaatst op het altaar. Dat werd elevatio (verheffing [van de relieken]) genoemd. Hiermee was de heiligverklaring een feit.

In 1588 stelde paus Sixtus V, als een van de uitvloeiselen van het concilie van Trente, de Sacra Rituum Congregatio (de Ritencongregatie) in. Deze was voortaan onder andere belast met de procedures over zalig- en heiligverklaringen. Deze congregatie verleende op 22 januari 1728 aan de Premonstratenzer orde (de Norbertijnen) toestemming om een aantal zaligen en heiligen, waaronder Gerlach van Houthem, te vereren in de kerken van de orde. Dit decreet werd op 8 maart 1728 bekrachtigd door paus Benedictus XIII.

In 2001 verscheen een nieuwe versie van het Martyrologium Romanum, de officiële lijst van heiligen van de katholieke kerk. Het Tweede Vaticaans Concilie had opdracht gegeven de bestaande lijst uit historisch-kritisch oogpunt te herzien. Op deze heiligenkalender prijkt nog steeds op 5 januari, naast vele anderen, Gerlach van Houthem, kluzenaar.